

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมในการแสดงออก (พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก)

นักจิตวิทยาทางค่านพฤติกรรม (Leonard Berkowitz 1962 อ้างใน วงพิทตร์ ภูพันธ์ศรี 2523 : 14) ได้แบ่งพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมาเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. ลักษณะที่ไม่มีความกล้าแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมออกมา หรืออาจจะเรียกว่า พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก หรือ Non-assertive Behavior
2. ลักษณะที่มีความกล้าแสดงออกแต่เป็นไปในรูปพฤติกรรมก้าวร้าว ทำลายหรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด ซึ่งอาจจะเรียกว่าพฤติกรรมก้าวร้าวหรือ Aggressive Behavior
3. ลักษณะที่มีความกล้าแสดงออกและสิ่งที่แสดงออกนั้นมีความเหมาะสม หรือเรียกว่าพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก หรือ Assertive Behavior

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Non-assertive behavior)

เฟensterไฮม์ และแบร์ (Fensterheim and Baer 1975 : 37-42) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่ไม่กล้าแสดงออกไว้ดังนี้

1. ซากอาย ไม่กล้า ยอมให้ตนเองขึ้นกับบุคคลอื่น ไม่พูดแสดงความคิดเห็นของตน เป็นบุคคลเฉื่อยชา ไม่กล้าแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ
2. มีความยากลำบากในการติดต่อกับสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
3. กล้าแสดงออกครึ่ง ๆ กลาง ๆ คือ บางครั้งที่แสดงพฤติกรรมบางอย่างออกไป และยังคงมีความกังวลต่อการกระทำที่ไ้ทำไปแล้ว
4. มีพฤติกรรมที่หลีกเลี่ยงสังคม เช่น ไม่กล้าสบสายตากับผู้อื่นในขณะที่สนทนา

5. เป็นบุคคลซึ่งมีลักษณะนิสัยไม่สามารถแก้ปัญหาของตนเอง คือ รู้ว่าตนเองไม่ชอบสิ่งใดแต่ก็ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ตนไม่ปรารถนาได้

6. ถูกสะกดกั้นด้วยเหตุผลบางอย่าง เช่น ทราบดีว่า ควรทำสิ่งใดและสามารถจะกระทำได้ แต่ความกลัวบางอย่างมายับยั้งมิให้กระทำไปเช่นนั้น เช่น กลัวถูกหอกถึง กลัวถูกวิจารณ์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความเชื่อเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติตนในสังคม เช่น มีความเชื่อว่าการกระทำของตนก็ ถูกต้องและสมบูรณ์แบบเสมอ ไม่ยอมรับข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น เป็นต้น

ความเชื่อดังกล่าวนี้ เอลลิส (Ellis 1973 : 79 ; Cited in Rathus and Nevid 1978 : 84) เสนอแนะไว้ว่า ได้แก่ความเชื่อดังต่อไปนี้

1. ความเชื่อที่ว่าตนจะได้รับการยอมรับ และจะได้รับความรักสำหรับการกระทำทุกอย่างของตน ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่มีใครที่จะได้รับความรักและการยอมรับจากคนทุกคนได้เสมอไป

2. ความเชื่อที่ว่าตนมีสมรรถนะสูงสุด สามารถทำอะไรได้ทุกอย่าง ความหลงตนเช่นนี้อาจเนื่องมาจากมีพ่อแม่เป็นพวกที่หวังความสมบูรณ์แบบถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ คาดหวังจากลูกมากเกินไป

3. ความเชื่อว่าคุณค่าของคุณเป็นผลจากคนอื่น ทำให้ต้องยอมคล้อยตามผู้อื่นเสมอ

4. ความเชื่อที่ว่าความสุขสมบูรณ์ของชีวิต เกิดขึ้นได้ด้วยการลงมือทำเพียงเล็กน้อย ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ความพยายามและความพยายามอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ตนเอง

ด้วยเหตุที่มีความเชื่อดังกล่าวนี้ เอลลิส (Ellis) กล่าวว่า เมื่อปรากฏว่า ในประสบการณ์จริงไม่เป็นไปตามความเชื่อดังกล่าว ทำให้เกิดความวิตกกังวล กลายเป็นคนเก็บกดไม่กล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับที่ไวลเป้ (Wolpe 1968 : 132) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นตัวสะกดกั้นพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพของบุคคลในการเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ความวิตกกังวลดังกล่าวจะเป็นตัวการยับยั้งมิให้บุคคลนั้นแสดงความคิดเห็น ทอบโต้ คัดค้านคนอื่น แม้แต่กับบุคคลที่สนิทสนมทั้ง ๆ ที่เขาเป็นฝ่ายผิด ไม่กล้าคัดค้านสิ่งที่ผิด ไม่กล้าเสนอแนะ ไม่กล้าแม่แต่การกล่าวคำยกย่อง หรือการแสดงความชื่นชม

คนอื่น เป็นต้น

พฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive behavior)

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่รุนแรง เพื่อต่อต้านสิ่งที่ขัดขวางความต้องการของตน

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (Alberti and Eammons 1974 : 21-24) ใ้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ความก้าวร้าวโดยทั่วไป (Generalised aggressiveness) หมายถึง ลักษณะที่บุคคลแสดงความก้าวร้าวต่อผู้อื่นในทุก ๆ สถานการณ์ เนื่องจากบุคคลเหล่านี้มีความมั่นใจตนเองมากเกินไป ทุกคนไม่ว่าจะออกคำสั่งและทุกคนถูกความคิดของผู้อื่น ดังนั้นบุคคลเหล่านี้มักจะเกิดขัดแย้งกับกลุ่มเสมอ จึงทำให้มีเพื่อนน้อยมาก บุคคลเหล่านี้ต้องการความรักและการยอมรับจากผู้อื่นมาก แต่เขามักจะไม่ว่างจะทำอย่างไรจึงจะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

2. ความก้าวร้าวตามสถานการณ์ (Situational aggressiveness) หมายถึง ลักษณะที่บุคคลมีความก้าวร้าวต่อผู้อื่นในบางสถานการณ์ อาจจะปรับปรุงและต้องการปรับปรุงใหม่ เมื่อได้รับคำแนะนำ

พฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive behavior)

เฟรดเคอริค เอช แคนเฟอร์ และอาร์โนลด์ จี โกลด์สไตน์ (Frederick H. Kanfer and Arnold G. Goldstein 1975 : 163) ให้ความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกนี้ว่า "พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่อยู่กึ่งกลางระหว่างพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกและพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเขียนออกมาเป็นรูปความสัมพันธ์ได้ดังนี้"

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก---พฤติกรรมกล้าแสดงออก---พฤติกรรมก้าวร้าว
(Passive....Assertive....Aggressive)

และในเรื่องนี้ แอนดรูว์ ซอลเตอร์ (Andrew Salter Cited in Rimm and Moston 1974 : 83) ใ้กล่าวถึงลักษณะของการกระทำที่เป็นพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ 6 ประการ คือ

1. การพูดแสดงความรู้สึก (Use of feeling talk) คือ พูดออกมา จากความรู้สึกที่แท้จริง เช่นพูดว่า "ฉันชอบแกงจืด" "นั่นเป็นความโง่ของฉัน"
 2. การแสดงสีหน้า (Use of facial talk) ให้ตรงกับความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
 3. การแสดงความเห็นทวน (Expressing a contradictory opinion)
 4. การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 (Use of I) เช่นพูดว่า "ฉันชอบแกงจืด ขามนี้" แทนที่จะพูดว่า "แกงจืดขามนี้อร่อย"
 5. การแสดงความเห็นทวนเมื่อได้รับคำยกย่องชมเชย (Agreeing When Complimented) เช่น การพูดว่า "ใช่ฉันชอบเสื้อตัวนี้เหมือนกัน" แทนที่จะพูดว่า "อะไรกัน เสื้อตัวนั้นะหรือสวย"
 6. การพูดได้อย่างทันทีทันใดโดยไม่ต้องเตรียมตัว (Improvisation)
- จากลักษณะพฤติกรรม 6 ประการ ของแอนโทนี ชอลเทอร์ คังกล่าวนี้ ชารอน แอนโทนี บาวเวอร์ และกอร์ดอน เอช บาวเวอร์ (Sharon Anthony Bower and Gordon H. Bower 1976 : 129 - 130) ได้นำไปผสมผสานเข้า กับแนวความคิดของราทัส (Rathus) แล้วปรับปรุงออกมาเป็นลักษณะที่บุคคลผู้มีพฤติกรรม กล้าแสดงออกจะสามารถกระทำได้ 12 ประการ ดังนี้ คือ

1. พูดแสดงความรู้สึก (Use of feeling talk) สามารถแสดงความชอบ และความสนใจออกมาได้อย่างแท้จริงมากกว่าการแสดงออกในลักษณะกลาง ๆ เช่น พูดว่า "ฉันชอบแกงจืดนี้" แทนที่จะพูดว่า "แกงจืดนี้อร่อย" "ฉันชอบเสื้อตัวนี้" แทนที่จะพูดว่า "เสื้อตัวนี้สวย" สามารถใช้วลี "ฉันคิดว่า" หรือ "ฉันรู้สึก" ได้อย่างเหมาะสม
2. พูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk about yourself) สามารถที่จะเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังได้ว่าตนเองทำอะไรที่มีคุณค่าและน่าสนใจ
3. พูดทักทายปราศรัย (Make greeting-talk) สามารถแสดงความ เป็นมิตร กับบุคคลที่ต้องการจะรู้จักให้มากขึ้นได้ด้วยการแสดงความยินดีที่ได้พบและพูดทักทายกับเขามากกว่าที่จะเพียงกล่าวทักทาย หรือพยักหน้า

4. ยอมรับคำยกย่องชมเชย (Accept Compliments) สามารถยอมรับคำชมเชยได้อย่างจริงใจ (ใช้ ฉันชอบเสื้อตัวนี้เหมือนกัน) แทนที่จะแสดงความไม่เห็นด้วย (โอ้ นี่ของเก่า) ซึ่งเป็นการลงโทษผู้กล่าวชมเชย

5. แสดงสีหน้าอย่างเหมาะสม (Use appropriate facial talk) สามารถแสดงออกทางสีหน้าและน้ำเสียงให้ตรงกับความหมายและความรู้สึกที่แท้จริง สามารถมองหน้าผู้สนทนาอย่างเพิ่มคา

6. แสดงความไม่เห็นด้วยแต่พอควร (Disagree mildly) เมื่อไม่เห็นด้วยกับผู้อื่นก็สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยออกมาแค่เพียงเล็กน้อยได้ด้วยการมองไปทางอื่น หรือเลิกหัว หรือสั่นศีรษะ หรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา

7. ขอให้แสดงความกระจ่าง (Ask for clarification) เมื่อได้รับคำสั่ง คำแนะนำ หรือคำอธิบายที่ไม่กระจ่าง ก็สามารถขอร้องให้ผู้อื่นพูดใหม่อีกครั้งให้ชัดเจนขึ้นได้ แทนที่จะออกไปด้วยความสับสนไม่เข้าใจ และสามารถพูดว่า "ฉันไม่เข้าใจคำสั่งของคุณ ช่วยอธิบายอีกครั้ง"

8. ถามเหตุผล (Ask Why) เมื่อมีใครมาขอร้องให้ทำอะไรที่ดูเหมือนไม่มีเหตุผล หรือไม่น่าทำก็สามารถถามได้ว่า "ทำไมถึงต้องการให้ทำอย่างนั้นละ"

9. แสดงความไม่เห็นด้วย (Express active disagreement) เมื่อไม่เห็นด้วยกับผู้อื่นหรือมีความแน่ใจในความคิดของตนเองก็สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยออกมาได้ เช่น พูดว่า "ดิฉัน (ผม) มีความคิดเห็นแตกต่างออกไป ความคิดเห็นของดิฉัน (ผม) คือ ..."

10. พูดรักษาสិทธิ (Speak up for your rights) เมื่อรู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบก็สามารถที่จะพูดปฏิเสธได้โดยไม่รู้สึกคับข้องใจ สามารถที่จะเรียกร้องสิทธิ และขอให้ผู้อื่นแสดงทอบคายความยุติธรรม

11. แสดงความมั่นคง (Be persistent) เมื่อมีเรื่องที่ต้องเรียกร้องทุกข์ก็สามารถที่จะเรียกร้องต่อไปได้จนกว่าจะพอใจ แม้จะมีการปฏิเสธครั้งสองครั้งก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจ

12. หลีกเลี่ยงการที่จะต้องแสดงเหตุผลในทุก ๆ ความเห็น (Avoid justifying every opinion) ถ้ามีใครคอยโต้เถียงและคอยถามว่า "ทำไม; ทำไม"

ก็สามารถที่จะหยุดคำถามเหล่านั้นได้ด้วยการปฏิเสธที่จะตอบความออกไปอีก หรือสามารถ
โต้ตอบได้

โรบินสัน (Robinson 1974 : 3222-3223) กล่าวถึงความสำคัญของ
พฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า มีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นทักษะของการติดต่อสื่อสาร ซึ่ง
สอดคล้องกับความเห็นของ ไมซ์ (Mize 1975 : 917) ซึ่งกล่าวถึงพฤติกรรม
กล้าแสดงออกว่า เป็นการตอบสนองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นการแสดงออก
อย่างมีเหตุผล และมีความซื่อตรง อาจเป็นการแสดงความรู้สึกด้านบวกหรือลบก็ได้ ซึ่ง
ละเอียก ชูประยูร (ละเอียก ชูประยูร 2521 : 9) ได้รวบรวมลักษณะของ
พฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ดังนี้

1. การปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้อง
2. การเปิดเผยซึ่งข้อจำกัดส่วนตัว
3. การริเริ่มการติดต่อในสังคม
4. การแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางบวก
5. การแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์
6. การแสดงความเป็นตัวของตัวเอง
7. การกล้าแสดงออกในเหตุการณ์ที่ควรได้รับสิทธิ เช่น การบริการใน

ร้านอาหาร

8. การให้คำขอและการตอบสนองในทางลบ

เกี่ยวกับความกล้าของมนุษย์ ฟลานเคอร์ส (Flanders 1976 : 211-212)
กล่าวไว้ว่า การมีความกล้าแสดงออกในสถานการณ์ที่เหมาะสม แสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้น
เป็นผู้มีสุขภาพจิตดี การขาดความกล้าแสดงออกทำให้คนว่าเหว และกล่าวว่าคุณไม่กล้า
เป็นตัวสะกักกัน การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคล

โรเบิร์ต อี อัลเบอร์ตี และมิเชล แอล เอ็มมอนส์ (Robert E. Alberti
and Michael L. Emmons 1978 : 36-37) ได้รวบรวมลักษณะสำคัญ ๆ ที่
พฤติกรรมกล้าแสดงออกว่า ควรจะเป็นการแสดงออกที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

1. เป็นการแสดงตนเองออกมาให้ปรากฏ
2. เป็นการแสดงออกมาอย่างจริงใจ

3. เป็นการแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา
4. มีลักษณะที่เป็นการส่งเสริมตนเอง
5. ไม่มีลักษณะที่เป็นการทำร้ายความรู้สึกของคนอื่น
6. มีบางส่วนที่ต้องใช้คำพูดในการสื่อสาร เช่น พูดแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็นและขอร้อง เป็นต้น
7. มีบางส่วนที่ไม่ต้องใช้คำพูดในการสื่อสาร เช่น การไร้สายตา น้ำเสียง ท่าทาง การวางตัว เป็นต้น
8. มีความเหมาะสมแก่บุคคลและสถานการณ์มากกว่าที่จะเป็นลักษณะสากล
9. มีลักษณะรับผิดชอบต่อสังคม
10. เป็นลักษณะผสมผสานกันของทักษะที่ไต่เรียนรู้มาไม่ใช่ลักษณะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

นอกจากการรวบรวมลักษณะสำคัญ ๆ ของพฤติกรรมกล้าแสดงออกแล้ว โรเบิร์ต อี อัลเบอร์ตี และมิเชล แอล เอ็มมอนส์ (Robert E. Alberti and Michael L. Emmons 1975 : 87-92) ยังได้จัดองค์ประกอบของพฤติกรรมกล้าแสดงออก ทั้งที่เป็นคำพูดและไม่ใช้คำพูดไว้ดังนี้

1. การประสานสายตา (Eye contact) เมื่อสนทนากับผู้ใด ผู้พูดสามารถที่จะมองประสานสายตากับผู้ฟังอย่างเหมาะสม ทำให้ผู้ฟังได้รู้ถึงความรู้สึกจริงใจเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพูดอยู่
2. การวางตัว (Body posture) เรื่องราวที่กำลังพูดจะมีน้ำหนักมากขึ้น ถ้าหากว่าผู้พูดเว้นระยะห่างจากตัวผู้ฟัง หรือการยืนการนั่ง การโน้มตัวเข้าหาผู้ฟัง หรือการวางตัวให้ตรงเป็นไปอย่างเหมาะสม
3. การแสดงท่าทาง (Gestures) เรื่องราวที่พูดจะมีน้ำหนักถ้ามีการแสดงท่าทางประกอบให้ตรงกับคำพูดและความรู้สึกของผู้พูด
4. การแสดงสีหน้า (Facial Expression) การแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องมีการแสดงสีหน้าให้เข้ากับเรื่องราวที่จะพูด
5. น้ำเสียง การออกเสียงสูงต่ำ และระดับเสียง (Voice Tone, Inflection, Volume) ในการที่จะติดต่อกับผู้อื่นให้ไต่ผลนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องมีน้ำเสียงที่

เหมาะสมกับความรูสึก สามารถเน้นเสียงได้เมื่อต้องการจะเน้น และอยู่ในระดับที่เหมาะสมพอที่จะให้คนอื่นได้ยิน

6. ความสามารถในการพูด (Fluency) การพูดที่ดีควรจะดำเนินติดต่อไปอย่างสม่ำเสมอ ราบรื่นและชัดเจน ไม่มีการอ้าอึ้งหรือสั่นเส ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความไม่แน่ใจในตนเองของผู้พูด

7. โอกาสในการพูด (Timing) แม้ว่า การแสดงออกได้อย่างที่เห็นใจ โดยไม่ต้องการเตรียมตัวมาก่อนจะเป็นเป้าหมายโดยที่ไปมองการมีพฤติกรรมกล้าแสดงออก แต่การตัดสินใจเลือกโอกาสที่เหมาะสมในการที่จะแสดงออกก็เป็นสิ่งที่จำเป็นมากเช่นกัน

8. สิ่งที่จะพูด (Content) ผู้พูดควรจะพูดตามความรู้สึกของตนเองและพร้อมที่จะรับปฏิกิริยาตอบโต้สิ่งที่พูดด้วย

9. การฟัง (Listening) การฟังนอกจากจะช่วยให้โต้ตอบผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสมแล้ว ยังเป็นการยอมรับนับถือผู้อื่น ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ไอสเลอร์ เฮร์เซน และมิลเลอร์ (Eisler, Hursen, and Miller, 1973 : 295-299) แสดงลักษณะของผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ดังนี้

1. ความเร็วของการตอบสนอง นั่นคือ ยิ่งตอบสนองเร็วเท่าใด แสดงว่ามีความกล้าแสดงออกมากเท่านั้น

2. ความดังของเสียง คือ เสียงดังพอสมควรและชัดเจน แสดงให้เห็นถึงความกล้าแสดงออก

3. การยอมรับผู้อื่น การไม่ยอมทำตามผู้อื่นในสิ่งที่ใช้เหตุผลสมควรมาก แสดงว่า มีความกล้าแสดงออกมาก

4. การขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ยิ่งขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้มากเท่าไร ยิ่งแสดงว่ามีความกล้าแสดงออกมากเท่านั้น

เฟนสเตอร์ไฮม์ (Fensterheim 1975 : 25) กล่าวว่า การที่บุคคลใช้ความกล้าแสดงออกของตน เป็นการสนองมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง นั่นก็คือ การที่บุคคลยิ่งต่อสู้เพื่อตัวเอง และประพฤตินสิ่งทีตนเองยกย่องมากเท่าใด ก็จะมีภูมิปัญญาในตนเองมากยิ่งขึ้น ดังสมการ

ความกล้าแสดงออก = ความภูมิใจในตนเอง

และกล่าวว่า พฤติกรรมดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดอย่างโดดเดี่ยว แต่จะมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
รูปแบบของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นผลรวมทางค่านจิตวิทยา Psychological
Organization ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็ก จนวาระสุดท้ายของชีวิต

ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

มีนักจิตวิทยาทางค่านพฤติกรรมหลายท่านได้ให้ความหมายของพฤติกรรม
กล้าแสดงออกดังนี้

โวลเป้ และลาซารัส (Wolpe, Joseph and Lazarus, M. 1966 : 39)
ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกว่า หมายถึง การแสดงออกทางอารมณ์มาก
กว่าความวิตกกังวลที่มีต่อบุคคลอื่น เป้าหมายก็คือ การลดความวิตกกังวลในตัวบุคคลนั้น ๆ
และได้เสนอเป็นหลักการที่สำคัญว่า "ถ้าการตอบสนอง การเก็บระงับ (Inhibitory)
ของความวิตกกังวลได้รับการเผชิญสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลนั้นแล้ว ความวิตก
กังวลที่เกิดขึ้นจากสิ่งเร้านั้นจะลดลง"

โวลเป้ (Wolpe, Joseph 1969 : 81 อ้างใน พรพรพราย
ทรัพย์ประภา (2527 : 12) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก
ว่า หมายถึง การแสดงออกมาถึงความรู้สึกต่าง ๆ ที่อยู่กันอย่างเหมาะสมนอกเหนือไป
จากความรู้สึกวิตกกังวล... อาจเป็นการแสดงออกซึ่งความเป็นมิตร ความรักใคร่ ซินชม
ยินดี และความรู้สึกอื่น ๆ ที่มีใจความวิตกกังวล

ซันสเบอร์รี่ (Sansbury 1974 : 117) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรม
กล้าแสดงออกว่า หมายถึง "พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นลักษณะหนึ่งของการแสดงออก
ทางค่านความคิดและความรู้สึกต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในค่านภาษา ท่าทาง และ
น้ำเสียง"

เฟนสเตอร์ไฮม์ (Fensterheim 1971 : 54 อ้างใน พรพรพราย
ทรัพย์ประภา 2527 : 12-13) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดง
ออกนี้ หมายถึง ความสามารถในการพูดอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา จริงใจ และมีความ
เหมาะสมในสิ่งที่กำลังคิด รู้สึก

ฮอลล์ (Hall 1977 : 175-176) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรมกล้าแสดงเป็นการยืนหยัดเพื่อสิทธิของตนเองโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น เป็นพฤติกรรมที่ควรปลูกฝังให้แก่บุคคล ผู้ที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกมักถูกผู้อื่นละเมิดสิทธิ หรือให้แก่บุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งมักจะละเมิดสิทธิของผู้อื่น

จากความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออก หรือพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Behavior หรือ Assertiveness) สรุปได้ว่า "พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง การแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมาอย่างเหมาะสม เปิดเผย ตรงไปตรงมา และเป็นไปตามธรรมชาติปราศจากความวิตกกังวล"

งานวิจัยในประเทศ

กาญจนา พงศ์พุดษ์ (2523) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ต่าง ๆ ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ความวิตกกังวลและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2522 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 239 คน เป็นชาย 104 คน หญิง 135 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัยคือ 1) The College Self-Expression Scale แปลและเรียบเรียงโดย วงสิทธิ์ ภูพันธ์ศรี 2) Rubin's Self-Esteem Scale แปลและเรียบเรียงโดย ทรรณทิพย์ เกษะนันท์ และ 3) The Self-Rating Anxiety Scale (SAS) ของ William K. Zung ผลปรากฏว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกน้อยจะมีความวิตกกังวลมากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกสูง และบุคคลที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกสูง จะมองเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกน้อย

ประพันธ์ สุททาวาส (2519) ได้ศึกษาความก้าวร้าวของนักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอหัง และแบบให้ความคุ้มครอง เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตกรุงเทพฯ ชาย 123 คน หญิง 130 คน รวม 253 คน โดยสุ่มจาก 3 วิทยาลัยครูภาคตะวันตก 3 แห่ง คือ วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง วิทยาลัยครูนครปฐม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัยซึ่งคัดแปลงจาก The College Self Expression Scale โดย

John P. Galassi และคณะ และแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งคัดแปลงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูของ ถัน แพทเธอร์ ผลของการวิจัย ปรากฏว่า

1. นักศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองมากไป มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีนักศึกษาที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบทอดทิ้ง มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป

2. นักศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ไม่แตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่เป็นบุตรคนโต คนกลาง และคนสุดท้อง มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกไม่แตกต่างกัน

วิจัยวน คำวชิรพิทักษ์ (2524) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้น ม.3 โรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.3) ปีการศึกษา 2523 ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา เฉพาะเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 547 คน ซึ่งให้นักเรียนตอบแบบสอบถามและผู้วิจัยได้คัดเลือกจากคำตอบที่สมบูรณ์แบบทั้งหมด 299 ชุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว ผู้วิจัยคัดแปลงมาจากแบบรวมสอบถามรายละเอียดส่วนตัวของพีรพงศ์ ลีรวีชนางกูร (2520) 2) แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขัน ของ สมาน กำเนิด (2520) และแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบอารยประชาธิปไตย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 3) แบบทดสอบพฤติกรรมกล้าแสดงออก ผู้วิจัยได้คัดแปลงมาจากแบบสอบวัดความกล้าแสดงออก ระดับวิทยาลัย ซึ่ง วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี (2523) แปลและคัดแปลงจาก The College Self-Expression Scale ของ John P. Galassi; James S. Polo; Merna D. Gallassi และ Sheila Bastein 4) แบบทดสอบบุคลิกภาพแสดงตัว-เก็บตัว สร้างโดย ชูศักดิ์ ชัมภลลิขิต (2513) 5) แบบทดสอบบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ โดย วีรบุษ วิเชียรโชติ และคณะ (2513) ผลการวิจัยปรากฏว่า

ไม่มีสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เป็นบวกมากที่สุดกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก รองลงมาคือ แบบประชาธิปไตย และแบบอารยประชาธิปไตย ตามลำดับ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 บุคลิกภาพไม่ตรีสัมพันธ์ไม่มีสหสัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออก นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบอารยประชาธิปไตย และแบบเข้มงวดกวดขัน มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอารยประชาธิปไตยจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน นักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลจากการวิจัยทางคุณภาพ พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขัน มีสหสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ละเอียดยุทธประยุทธ์ และคณะ (2521) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นแบบสำรวจในผู้ร่วมงานจิตเวช ประกอบด้วยแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ รวมทั้งสิ้น 160 ราย โดยใช้แบบทดสอบ "The Assertion Inventory" (Gambrill and Richey 1975) พบว่า กลุ่มจิตแพทย์มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่ากลุ่มอื่น และกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่าปกติของเพศหญิง

สุจิตรา พรหมบุชาธิป (2521) ได้ศึกษาพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงปีที่ 2 ปีการศึกษา 2521 จำนวน 440 คน เป็นชาย 200 คน และหญิง 240 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสำรวจพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ซึ่งดัดแปลงจาก The Assertion Inventory ของเอลีนดี แกมบริล และเชอร์ลีน เอ. ริเชย์ (Eileen D. Gambrill and Cheryl A. Richey) ผลการศึกษา พบว่า

นักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกสูงกว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด นักศึกษาวิทยาลัยครูชายและหญิงมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกไม่แตกต่างกัน นักศึกษาวิทยาลัยครูที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกเพียงร้อยละ 25 นักศึกษาวิทยาลัยครูเลือกพฤติกรรมที่ต้องการมีความเหมาะสมในการแสดงออกมากขึ้น 3 อันดับแรก คือ การขอร้องให้บุคคลหยุดการกระทำ อันเป็นที่รบกวนในที่สาธารณะ การปฏิเสธการยืมของมีค่า และการเริ่มสนทนากับคนแปลกหน้า

งานวิจัยต่างประเทศ

ปี 1975 แกมบริล และริชเช (Eileen D. Ganbrill and Cheryl A. Richey) ได้สร้างเครื่องมือ คือ The Assertion Inventory ประกอบด้วย ข้อกระทง 40 ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะปรับปรุงแบบสำรวจและนำไปใช้กับบุคคลต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาริชนูชาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสังคมศาสตร์ กับสตรีที่ได้รับการฝึกความกล้าในการแสดงออก เครื่องมือมี 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ระบุความไม่สบายใจ ตอนที่ 2 ระบุความเป็นไปได้ของพฤติกรรม ตอนที่ 3 เหตุการณ์ที่ผู้ตอบแบบสำรวจต้องการมีความกล้าในการแสดงพฤติกรรมออกมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างมี 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เรียนในปี 1973 เป็นชาย 119 คน หญิง 197 คน (อายุเฉลี่ย 22.1 ปี) กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเดียวกัน เรียนในปี 1974 เป็นชาย 137 คน หญิง 158 คน (อายุเฉลี่ย 21.6 ปี) กลุ่มที่ 3 เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยวอชิงตัน เป็นชาย 16 คน หญิง 33 คน (อายุเฉลี่ย 23.1 ปี) กลุ่มนี้จะตอบแบบสำรวจ 2 ครั้ง โดยทิ้งช่วงห่าง 5 สัปดาห์ และกลุ่มที่ 4 เป็นหญิง 19 คน ซึ่งตอบแบบสำรวจก่อนและหลังฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ผลการศึกษาพบว่า สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นที่ได้จากคะแนนที่ให้กลุ่มที่ 3 ตอบในตอน 1 มีค่าเท่ากับ .87 และตอนที่ 2 มีค่าเท่ากับ .81 ในกลุ่มนักศึกษาริชนูชาตรีทั้งหมด ปรากฏว่า นักศึกษาชายและหญิงมีคะแนนทั้ง 2 ตอนคล้ายคลึงกัน แต่ในกลุ่มที่ 1 นักศึกษาชายมีคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมสูงกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งหมายความว่าไม่ค่อยได้แสดงพฤติกรรมเมื่อตกไปอยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ สำหรับในตอน

ที่ 3 นักศึกษาชายจะให้ค่าต่อน้อยกว่านักศึกษาหญิงในเรื่องการต่อต้านการเอาโลมทางเพศ การปฏิเสธการมีนิก หรือการขอร้องที่ทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ ส่วนนักศึกษาหญิงจะให้ค่าต่อน้อยกว่าในเรื่องเกี่ยวกับการทู่ท้วงวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง หรือการขอร้องการมีนิกพบกับผู้อื่นใด นอกจากนี้คะแนนของระดับความไม่สบายใจในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรีทั้งหมดต่ำกว่าคะแนนระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมในทางตรงกันข้าม พบว่า กลุ่มที่ 4 ก่อนที่จะมีการฝึก คะแนนของระดับความไม่สบายใจสูงกว่าระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม

การ์กเนอร์ โคลแมน และแจ็กเกอลีน ลี (Gardner Coleman and Jacquelyn Lea, 1978:5924A) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะหา (1) ความแตกต่างของระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของผู้หญิงนิสิตและนิสิตชายในมหาวิทยาลัย (2) องค์ประกอบในขบวนการในการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อความแตกต่างในพฤติกรรมกล้าแสดงออก ได้แก่ ความประทับใจและความไม่เป็นตัวของตัวเอง เครื่องมือประกอบควยข้อทรงจาก College Self-Expression Scale และอีก 2 ข้อทรงที่ใช้วัดระดับของความประทับใจและความไม่เป็นตัวของตัวเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงจากสมาคมสตรีที่มาลงทะเบียนเรียนในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัย San Jose' State จำนวน 104 คน ซึ่งเป็นอาสาสมัครในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า (1) มีความแตกต่างในระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของผู้หญิงนิสิตและนิสิตชาย (2) ความประทับใจและความไม่เป็นตัวของตัวเอง มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออก

คอนนาเวย์ (Connaway 1979 : 3915-A) ได้ศึกษาเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออก ความวิตกกังวลและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง โดยตั้งสมมุติฐานในการวิจัยว่า คะแนนรวมจากแบบวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวมจากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และจะมีสหสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนรวมจากแบบวัดความวิตกกังวล และคะแนนความวิตกกังวลกับคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจะมีสหสัมพันธ์กันในทางลบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 223 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากแบบสขย 5 ชุด คือ แบบวัดความวิตกกังวล (Self-report measure of anxiety) 1 ฉบับ แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-report measure of Self-

esteem) 2 ฉบับ และแบบวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Self-report measure of assertiveness) 3 ฉบับ จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วย (Canonical correlation analysis) ปรากฏว่า คะแนนพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนคะแนนความวิตกกังวล และคะแนนพฤติกรรมกล้าแสดงออก และคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองนั้นไม่มีสหสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยสรุปไว้ว่าการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ช่วยสนับสนุนความคิดที่ว่า การแสดงออกของบุคคลที่มีประสิทธิภาพนั้นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคล

ฮাজারด์ มาร์วีน (Hazzard Marilyn 1979 : 5792-A) ได้ศึกษาเรื่อง "การประเมินพฤติกรรมกล้าแสดงออก : การเปรียบเทียบคนนิวกากับคนนิวกา" เนื่องจากพฤติกรรมกล้าแสดงออกหลาย ๆ ด้านยังไม่ได้สำรวจ และผู้วิจัยต้องการวิจัยเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อศึกษาองค์ประกอบของพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมสำหรับคนกลุ่มน้อย หญิง และคนที่อยู่ในสังคมและเศรษฐกิจต่างกัน และสภาพภูมิศาสตร์ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายและหญิง 60 คน (นิวกา 30 คน นิวกา 30 คน) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสำรวจการรายงานตนเอง 5 ฉบับ และเอกสารข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษานิวกาและนิวกา นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า มีความแตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมและเชื้อชาติ และสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจในการพฤติกรรมกล้าแสดงออก

อับดุลลาห์ เช คาวิ ลาอาฟาร์ (Laafar, Abdullah Sher Kawi 1982 : 2893-A) ได้สอบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษามาเลเซียที่ลงทะเบียนเรียนในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยอเมริกัน ที่ใช้ตัวแปรที่เลือกแล้ว โดยมีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบตัวแปร (เพศ อายุ และภูมิหลังของครอบครัว) ที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกทั้งหมด และพฤติกรรมกล้าแสดงออกย่อย 3 ชนิด คือ (1) การแสดงความคิดเห็นส่วนตัว (2) การมีความคิดสร้างสรรค์ในการสนทนา และในการติดต่อกับคนอื่น (3) การสนับสนุนสิทธิทางกฎหมาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามาเลเซียที่ลงทะเบียน

เรียนในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยอเมริกัน จำนวน 370 คน ในปี 1981 อายุเฉลี่ยของ
 กลุ่มตัวอย่าง 23 ปี 2 เดือน จากการค้นคว้า ปรากฏว่า (1) นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรม
 กล้าแสดงทั้งหมดน้อยกว่านักศึกษาชาย (2) นักศึกษาไม่แตกต่างกันมากนักในพื้นฐานของ
 อายุและภูมิหลังของครอบครัวในการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกทั้งหมด (3) นักศึกษา
 อายุไม่เกิน 22 ปี มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการมีความคิดสร้างสรรค์ในการสนทนา
 และในการติดต่อกับคนอื่นน้อยกว่านักศึกษาอายุไม่ต่ำกว่า 23 ปี (4) นักศึกษาไม่แตกต่าง
 กันมากในพื้นฐานของเพศและภูมิหลังของครอบครัวในการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออก
 ในการมีความคิดสร้างสรรค์ในการสนทนาและการติดต่อกับคนอื่น (5) นักศึกษาไม่แตกต่าง
 กันมากนักในพื้นฐานเพศ อายุ และภูมิหลังของครอบครัวในการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออก
 ในการสนับสนุนสิทธิทางกฎหมาย

สัจจก : (Stewart, Charlotte Garrison 1983 : 2017-B)

ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกล้าแสดงออก และความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองใน
 คนนิ่วคำ การศึกษานี้เป็นการสืบสวนเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดง
 ออกในคนนิ่วคำ และสหสัมพันธ์ระหว่างความกล้าแสดงออกและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง
 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมนิ่วคำ 60 โรงเรียน ซึ่งสุ่มแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองและ
 กลุ่มควบคุม การวิจัยใช้ทดสอบแบบกายแรกและภายหลัง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ
 Rathus Assertiveness Schedule สำหรับวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออก
 Feelings of Inadequacy Scale ของ Janis Field สำหรับวัด
 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และแบบวัดการประเมินค่าพฤติกรรมอย่างรวดเร็ว 2 แบบ
 เพื่อวัดความกล้าแสดงออกในการรับการส่งเสริม และสนับสนุนสิทธิของบุคคลในสถานการณ์
 เกี่ยวกับการขอร้องที่ไร้เหตุผล ผลการวิจัยปรากฏว่า ประสิทธิภาพของการฝึกความกล้า-
 แสดงออกของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมเพียงเล็กน้อย แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติ ความกล้าแสดงออกมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยต่าง ๆ สรุปได้ว่า บุคคลที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย โดยมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงและปรับตัวได้ดีกว่าบุคคลที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอคทิง และแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของการอบรมเลี้ยงดู สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ และความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แต่มีสหสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลใจ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย